

Wyrok z dnia 3 grudnia 1997 r.

III RN 65/97

Po dniu 17 listopada 1995 r. decyzję wydaną przez samorząd gminy w sprawach z zakresu administracji publicznej podpisuje tylko wójt lub burmistrz, pomimo iż w decyzji takiej wymienia się imię i nazwisko każdego z członków zarządu, którzy brali udział w jej podjęciu (art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym, jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 13. poz. 74 ze zm. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 września 1995 r. o zmianie ustawy o samorządzie terytorialnym oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 124, poz. 601).

Przewodniczący SSN: Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Adam Józefowicz (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 1997 r. sprawy ze skargi Mariana R. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. z dnia 20 marca 1996 r. [...] w przedmiocie odmowy umorzenia opłaty skarbowej wraz z odsetkami, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 28 lutego 1997 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Zarząd Gminy O. po rozpatrzeniu wniosku Mariana R. decyzją z dnia 27 grudnia 1995 r. [...] nie wyraził zgody na zaniechanie poboru i na umorzenie kwoty 6.632 zł 90 gr z tytułu opłaty skarbowej oraz odsetek od tej opłaty w kwocie 11.610 zł 10 gr. Jako podstawę materialnoprawną swego rozstrzygnięcia powołał art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o dochodach i finansowaniu gmin (Dz. U. Nr 129, poz. 600). W uzasadnieniu decyzji Zarząd Gminy stwierdził, że z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 19.12.1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jednolity tekst: Dz. U z 1993 r.

Nr 108, poz. 486 ze zm.) wynika, iż uprawnione do zaniechania ustalenia zobowiązań podatkowych są organy podatkowe. Zgodnie z art. 31 ust. 1 tej ustawy zaległości podatkowe i odsetki za zwłokę mogą być umorzone przez Ministra Finansów lub organy podatkowe w przypadkach gospodarczo lub społecznie uzasadnionych. Stwierdzenie, że wnioskodawca ma na utrzymaniu rodzinę i ściągnięcie opłaty zagroziłoby egzystencji rodziny nie stanowi podstawy umorzenia opłaty, bo wnioskodawca nie podjął pracy w ramach robót publicznych ani prac interwencyjnych oraz nie zwrócił się o rozłożenie należności na raty. Zarząd Gminy wydając decyzję negatywną kierował się nie tylko słusznym interesem podatnika, ale także interesem gminy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w R. po rozpatrzeniu odwołania Mariana R. decyzją z dnia 20 marca 1996 r. [...] utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu decyzji Kolegium stwierdziło, że brak jest współdziałania podatnika w rozwiązywaniu swojej trudnej sytuacji materialnej. Ze strony wnioskodawcy nie było prośby o przyjęcie go do pracy w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych pomimo złożonej mu oferty pracy przez Wójta Gminy. Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało, że brak jest w sprawie okoliczności gospodarczo i społecznie uzasadnionych do umorzenia zaległości z tytułu opłaty skarbowej z tytułu zawartych umów kupna-sprzedaży samochodów.

Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie wyrokiem z dnia 28 lutego 1997 r. [...] po rozpoznaniu skargi Mariana R. stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji Zarządu Gminy w O. z dnia 27 grudnia 1995 r. [...] i zasądził od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. na rzecz skarżącego kwotę 200 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania. NSA uznał, że brak podpisów członków organu kolegialnego należy uznać za rażące naruszenie prawa, stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności takiej decyzji. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1992 r. III AZP 17/92, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że decyzja zarządu gminy powinna być podpisana przez wszystkich członków zarządu biorących udział w podjęciu decyzji. W sprawie niniejszej decyzja Zarządu Gminy w O. z dnia 27 grudnia 1995 r. podpisana została tylko przez Wójta Gminy. Brak jest natomiast podpisów członków Zarządu Gminy biorących udział w podejmowaniu decyzji. Dlatego NSA na zasadzie art. 22 ust. 3 art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) orzekł o stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji.

Od powyższego wyroku, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł

rewizję nadzwyczajną, w której zarzucił temu wyrokowi rażące naruszenie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16, poz. 95 ze zm.) oraz art. 22 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna, gdyż zaskarżony wyrok rażąco narusza przytoczone w niej przepisy prawa.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku NSA podał, że decyzja zarządu gminy podpisana tylko przez wójta Gminy jest dotknięta nieważnością z powodu braku podpisów członków zarządu gminy biorących udziału w jej podjęciu. Powyższy pogląd nie jest trafny. NSA przeoczył bowiem, że ustawą z dnia 29 września 1995 r. o zmianie ustawy o samorządzie terytorialnym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 124, poz. 601), która weszła w życie z dniem 18 listopada 1995 r. ustawodawca znowelizował art. 39 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 39 ust. 3 ustawy o samorządzie terytorialnym, decyzje wydawane przez zarząd gminy w sprawach z zakresu administracji publicznej podpisuje wójt lub burmistrz. W decyzji takiej wymienia się imię i nazwisko członków zarządu, którzy brali udział w jej wydaniu. W związku z powyższą zmianą art. 39 ustawy o samorządzie terytorialnym nieaktualny stał się pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1992 r., III AZP 17/92 (OSNCP 1993 z. 3 poz. 5) i nie mógł stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji zarządu gminy, podpisanej tylko przez wójta gminy. Z akt sprawy wynika, że decyzja Zarządu Gminy O. z dnia 27 grudnia 1995 r. została podpisana przez wójta i zawiera ponadto imiona i nazwiska pozostałych członków zarządu, którzy brali udział w jej wydaniu. W związku z tym zostały spełnione wymagania, przewidziane w art. 39 ust. 3 wymienionej ustawy o samorządzie terytorialnym. Brak zatem było podstaw prawnych do unieważnienia przez NSA zaskarżonej decyzji organu II instancji i poprzedzającej ją decyzji organu I instancji. Z powyższych przyczyn rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy na zasadzie art. 393¹² KPC w związku z art.

10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189) w związku z art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) orzekł, jak w sentencji.

=====